

Μάαστριχτ και τα Παρεπόμενα¹

Κυρίες και κύριοι καλησπέρα σας. Σας εύχομαι εγκάρδια μια καλύτερη χρονιά. Κατ' αρχάς, θα ήθελα να ευχαριστήσω την Κοινωνία, για την τιμή που μου έκανε να παρουσιάσω το βιβλίο του Μανώλη Βολουδάκη, Η Συνθήκη του Μάαστριχτ. Το έργο του συγγραφέως είναι σημαντικό, γιατί θα βοηθήσει τον αναγνώστη στην κατανόηση της δυσμενούς επίδρασης που είχε η Συνθήκη στην οικονομική και την κοινωνική ζωή που βιώνει ο τόπος, με τελικό προορισμό την σημερινή ελεγχόμενη χρεοκοπία.

Η Ελλάδα βιώνει σήμερα τη μεγαλύτερη οικονομική συντριβή και κοινωνική εξαθλίωση από τα τέλη του Β' Παγκοσμίου Πολέμου. Το μέλλον της χώρας που εγκυμονεί η παραμονή στην Ευρωπαϊκή Ένωση και στον σταυρό του μαρτυρίου που ονομάζεται ευρώ, διαγράφεται ζοφερό. Γιατί το κοστούμι που της φόρεσαν δεν της ταίριαζε καθόλου. Η *παράτυπη*² ένταξη της Ελλάδος στην Ευρωπαϊκή Νομισματική Ένωση το 2001 και η πρόσδεση μιας υπέρ-δανεισμένης οικονομίας με τα δίδυμα ελλείμματα του δημοσίου χρέους και του διεθνούς ισοζυγίου πληρωμών με την Γερμανία και τους επιτόλαιους τραπεζίτες της, συνιστούσε μια κοινωνική συμφορά που αναμενόταν να συμβεί.³

Ωστόσο, για να κατανοήσουμε ότι η συμφορά ήταν αναμενόμενο να συμβεί θα πρέπει να ανατρέξουμε στις ρίζες του κακού που εντοπίζονται στη Συνθήκη του Μάαστριχτ. Η Συνθήκη υπογράφηκε στις 7 Φεβρουαρίου 1992 στην Ολλανδική πόλη Μάαστριχτ⁴ και η Ευρωπαϊκή Οικονομική Κοινότητα (ΕΟΚ) μετονομάζεται σε Ευρωπαϊκή Ένωση (ΕΕ), ανοίγοντας τον δρόμο για τη θεμελίωση της Οικονομικής και Νομισματικής Ένωσης (ΟΝΕ) και την υιοθέτηση του ενιαίου νομίσματος, του ευρώ. Αυτό είναι το θέμα της διεξοδικής διαπραγματεύσεως του βιβλίου του Μανώλη Βολουδάκη. Το βιβλίο προλογίζει με εγκωμιαστικά λόγια ο καθηγητής Κώστας Πολυχρονίου του Πανεπιστημίου Σινσινάτι των ΗΠΑ. Το σύγγραμμα επικεντρώνεται στο θεσμικό και νομικό πλαίσιο, στις διατάξεις της Συνθήκης, οι οποίες είναι συχνά ασαφείς, εμπλεκόμενες με πολλαπλές τροποποιήσεις μέσα σ' ένα δαιδαλώδες νομικό πλαίσιο που απαιτεί χρόνο για να το διασαφηνίσεις.

---

¹ Από την παρουσίαση του Βιβλίου, Η Συνθήκη του Μάαστριχτ, του Μανώλη Βολουδάκη στην εκδήλωση της κοπής της πρωτοχρονιάτικης πίτας της Κοινωνίας, 8 Φεβρουαρίου 2018

² Η Ελλάδα σύμφωνα με την αναθεώρηση της Eurostat το 2004 (Report by the Commission to the Council on the Revision of the Greek Government Deficit and Debt Figures) δεν πληρούσε τα δημοσιονομικά κριτήρια της Συνθήκης του Μάαστριχτ, (i) του 3% ελλείμματος ως προς το ΑΕΠ και (ii) της μη υπέρβασης του συνολικού δημοσίου χρέους άνω του 60% σε σχέση με το ΑΕΠ. Τα δηλωθέντα δημοσιονομικά ελλείμματα από την τότε ελληνική κυβέρνηση για τα έτη, 2000, 2001 και 2002, αναθεωρήθηκαν από την Eurostat ανοδικά, παραπάνω από δύο ποσοστιαίες μονάδες του ΑΕΠ, ενώ το συνολικό δημόσιο χρέος αναθεωρήθηκε ανοδικά κατά € 8 δις για κάθε έτος αντίστοιχα.

³ Η Ελλάδα μετά την αναθεώρηση της Eurostat είχε σχέση χρέους προς ΑΕΠ 114%, ήτοι δύο φορές περίπου υψηλότερη του κριτηρίου του 60% και άνω του 90%, που αποτελεί «κόκκινη γραμμή» όταν το κρατικό χρέος συνίσταται κυρίως από εξωτερικό χρέος όπως της Ελλάδος (C. Reinhart & K. Rogoff, This Time is Different, Princeton University Press, 2009). Εξ ίσου σημαντικό πρόβλημα αποτελούσε το έλλειμμα του ισοζυγίου τρεχουσών συναλλαγών, όπου το εμπορικό ισοζύγιο κυμαίνονταν στα € - 22 δις το 2001 και με την υιοθέτηση της αμετάκλητης ισοτιμίας του ευρώ διπλασιάστηκε στα € - 44 δις το 2008, και μαζί, εκτινάχθηκε το έλλειμμα του ισοζυγίου τρεχουσών συναλλαγών στο ρεκόρ 14.5% του ΑΕΠ (Σ. Λαβδιώτης, Ευρώ, Η Θηλεία στο Λαιμό της Ελληνικής Κοινωνίας, Έσοπτρον, 2012).

⁴ Τη Συνθήκη του Μάαστριχτ υπέγραψαν 12 κράτη- μέλη της ΕΟΚ: Αγγλία, Βέλγιο, Γαλλία, Γερμανία, Δανία, Ελλάδα, Ιρλανδία, Ισπανία, Ιταλία, Λουξεμβούργο, Ολλανδία και Πορτογαλία. Στις 29 Ιουλίου 1992, η Ελληνική Βουλή επί κυβερνήσεως Κωνσταντίνου Μητσοτάκη κυρώνει τη Συνθήκη, χωρίς να έχει ενημερωθεί ο λαός, αλλά ούτε οι βουλευτές· κι όπως σ' άλλες χώρες, να γίνει δημοψήφισμα.

Η Συνθήκη του Μάαστριχτ, αποφαινεται ο συγγραφέας είναι ένα πολύ καλά μελετημένο σχέδιο, μια αθεϊστική συμφωνία που υπηρετεί άριστα «τα οικονομικά συμφέροντα των ισχυρών κρατών της Ευρωπαϊκής Ένωσης». Και χωρίς ενδοιασμούς συμπληρώνει με την τολμηρή φράση : « η γλώσσα του, είναι η γλώσσα του χρήματος και ηθική, είναι το άηθες ήθος της Δύσεως. Η Ενωμένη Ευρώπη συνιστά την επιτυχία του ονείρου του Χίτλερ που κερδήθηκε όχι με τα όπλα, αλλά με έναν πλάγιο τρόπο».

Η Συνθήκη του Μάαστριχτ, ορθώς αναφέρει ο συγγραφέας ότι δεν έγινε ποτέ ευρέως γνωστή στους πολίτες της χώρας μας. Πολύς κόσμος πράγματι δεν γνωρίζει σχεδόν τίποτε γύρω από τη Συνθήκη του Μάαστριχτ, ενώ σωστά διαισθάνθηκε ότι θα επιφέρει μια τεράστια διαφορά στις ζωές τους. Η γνώμη του συγγραφέως είναι ότι το Μάαστριχτ αποτελεί απειλή για την εθνική μας ταυτότητα και την εθνική κυριαρχία. Κι ακόμη ότι « τα πρωταρχικά κίνητρα των ιδρυτών της Ένωσης δεν είναι η οικονομία, αλλά η παιδεία των Ευρωπαίων». Ο συγγραφέας αποφαινεται ότι βασική επιδίωξη της Ένωσης είναι η κατάργηση της θρησκείας, της γλώσσας, της κουλτούρας και του πολιτισμού των ευρωπαϊκών κρατών-μελών και η αντικατάστασή του από ένα «πολύ-πολιτισμικό» πολιτισμό της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Και καταλήγει, ότι «αυτή και μόνο η καιρία επιδίωξη θα έπρεπε να είχε αποτελέσει την αφορμή της μη υπογραφής της Συνθήκης του Μάαστριχτ. Ο λόγος, απειλεί να αφανίσει τους ευρωπαϊκούς λαούς.

Η Συνθήκη του Μάαστριχτ έδωσε προτεραιότητα στη δημιουργία της ΟΝΕ, ενώ το πρωτεύον ζήτημα της Πολιτικής Ένωσης των κρατών παραπέμφθηκε για να αντιμετωπιστεί στο μέλλον, το οποίο και παραμένει ανεπίλυτο. Η ΟΝΕ αποτελεί την πλέον σημαντική μεταβίβαση νομισματικής κυριαρχίας από τα κράτη-μέλη στην ΕΕ από την ίδρυση της ΕΟΚ με την Συνθήκη της Ρώμης το 1957, ένα βαρυσήμαντο γεγονός που η πολιτική ηγεσία μοιραία αγνόησε. Κατ' αυτόν τον ανορθόδοξο τρόπο οι ευρωπαίοι σχεδιαστές και τεχνοκράτες της ΕΕ βάλανε το κάρο μπροστά και πίσω το άλλο και συν τω χρόνo διαπίστωσαν ότι το κάρο δεν προχωρούσε ομαλά. Ήταν όμως πλέον αργά. Δημιουργήθηκαν μεγάλες ανισότητες μεταξύ βορά και νότου και οι αδύναμες χώρες του νότου, ιδίως η Ελλάδα, υπέστησαν οικονομική πανωλεθρία.

Με τη Συνθήκη του Μάαστριχτ, αποκληθείσα η Συνθήκη των Συνθηκών, ⁵ στην ουσία έγινε το πέρασμα από το Κεϊνσιανό μοντέλο του κρατικού παρεμβατισμού

---

⁵ Η Συνθήκη του Μάαστριχτ είναι όντως η Συνθήκη των Συνθηκών, διότι συνιστά το θεμέλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης και επάνω σε αυτήν είναι δομημένες όλες οι μεταγενέστερες, όπως η Συνθήκη του Άμστερνταμ (1997) και της Λισσαβόνας (2007). Η Συνθήκη όριζε ότι ο θεσμός της ΟΝΕ είναι εξελικτικός και ακολουθεί ένα πρόγραμμα τριών σταδίων συνολικής διάρκειας 10 ετών. Συνοπτικά, το 1^ο στάδιο (1/7/1990 - 31/12/1993) συνίσταται α) από το Ευρωπαϊκό Νομισματικό Σύστημα (ΕΝΣ) με τη συμμετοχή των κρατών- μελών στο μηχανισμό των συναλλαγματικών ισοτιμιών σε σχέση με το ECU και β) την άρση των περιορισμών διακίνησης κεφαλαίων στις χρηματοοικονομικές αγορές και τη δημιουργία μηχανισμού εποπτείας. Το 2^ο στάδιο ήταν το φαρμακερό (1/1/1994-31/12/1998). Αυτό συνίσταται α) από την πλήρη απελευθέρωση διακίνησης κεφαλαίων, β) την ίδρυση του Ευρωπαϊκού Νομισματικού Ινστιτούτου (ΕΝΙ), ο πρόδρομος της ΕΚΤ, την ενίσχυση της συνεργασίας των εθνικών κεντρικών τραπεζών και την ολοκλήρωση του συντονισμού των χρηματοοικονομικών αγορών, γ) τη θεσμοθέτηση της ανεξαρτησίας των κεντρικών τραπεζών και απαγόρευσης της νομισματοποίησης του δημοσίου χρέους από τις εθνικές κυβερνήσεις και δ) το πάγωμα της νομισματοδέσμης του ECU και ορίσθηκαν τα δημοσιονομικά κριτήρια σύγκλισης των αδύναμων ανταγωνιστικώς οικονομιών. Στο 3^ο στάδιο (1/1/1999-1/1/2002) δόθηκε το εναρκτήριο λάκτισμα του ευρώ σε ηλεκτρονική μορφή και την 1^η/1/2002 πήρε σάρκα και οστά σε φυσική μορφή αντικαθιστώντας το εθνικό μας νόμισμα.

και της κοινωνικής δικαιοσύνης στον νεοφιλελευθερισμό και τον αχαλίνωτο καπιταλισμό. Κι αυτό, διότι η Συνθήκη υιοθετούσε πλήρως τις αρχές του *κλασσικού φιλελευθερισμού* στη λειτουργία της οικονομίας με βασικούς άξονες τις τρεις «ελευθερίες»: α) την ελεύθερη διακίνηση του κεφαλαίου, β) την ελεύθερη διακίνηση αγαθών και υπηρεσιών, χωρίς δασμούς εντός της ΕΕ, και γ) την ελεύθερη κυκλοφορία της εργασίας.

Η εφαρμογή των ανωτέρω αρχών, διακήρυττε η Συνθήκη- που το δικαστήριο του καιρού απέδειξε ότι αποτελεί έναν «ευσεβή πόθο» - θα οδηγήσουν σε άνοδο του βιοτικού επιπέδου, καλύτερη ποιότητα ζωής, και έναν υψηλό βαθμό απασχόλησης και κοινωνικής προστασίας. Για την επίτευξη αυτών των στόχων θα θεσπιστεί μια ενιαία νομοματική αρχή, η Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα (ΕΚΤ), που θα έχει το αποκλειστικό προνόμιο έκδοσης του κοινού νομίσματος και θα καθορίζει μια ενιαία νομοματική πολιτική για όλα τα κράτη-μέλη τα οποία θα ενταχθούν στη νομοματική ένωση.

Δυστυχώς, οι έλληνες πολιτικοί μέσα σ' ένα σκηνικό άγνοιας, εάν όχι σκότους γύρω από τις επιπτώσεις των ανωτέρω διατάξεων του Μάαστριχτ στην οικονομική και πολιτιστική ζωή του τόπου τις αποδέχθηκαν. Σε έκτακτη σύγκλιση της ολομέλειας της Βουλής επί κυβερνήσεως Κωνσταντίνου Μητσοτάκη κυρώνεται η σημαντικότερη Συνθήκη της ΕΕ, η Συνθήκη των Συνθηκών, στις 29 Ιουλίου 1992. Η Βουλή των Ελλήνων υπερψήφισε τη Συνθήκη (ΝΔ, ΠΑΣΟΚ, και ΣΥΝ) με 286 ψήφους (την καταψήφισε το ΚΚΕ) χωρίς να γνωρίζει ο Ελληνικός λαός, όπως και σήμερα, περί τίνος πρόκειται. Αλλά το περίεργο ήταν ότι ούτε και οι ίδιοι οι βουλευτές γνώριζαν τι ψηφίζουν, αφού δεν τους δόθηκε το κείμενο της Συνθήκης, όμως επικαλούνται τη Λαϊκή Κυριαρχία!

Είναι όντως απορίας άξιον, πως οι βουλευτές του Ελληνικού Κοινοβουλίου υπερψήφισαν μια τόσο σημαντική Συνθήκη χωρίς καν να γνωρίζουν το περιεχόμενό της, το οποίο αποτελούσε τη ρίζα του κακού και τον προάγγελο των δεινών που θα επακολουθούσαν. Αυτά όμως θα ξεδιπλώνονταν σταδιακά. Ατυχώς, η απόφαση ήταν πολιτική, χωρίς να ληφθούν υπ' όψιν οι μελλοντικές δυσμενείς οικονομικές επιπτώσεις. Κι ακόμη χειρότερο, δεν ερωτήθηκε ο λαός εάν συμφωνεί να εκχωρηθούν κυριαρχικά δικαιώματα της χώρας μας στο διευθυντήριο των Βρυξελλών και στην μελλοντική υπερεθνική κεντρική τράπεζα που θα είχε το μονοπώλιο του χρήματος. Διότι η ΟΝΕ αποτελεί την πλέον σημαντική μεταβίβαση νομοματικής κυριαρχίας από τα κράτη-μέλη στην ΕΕ από την ίδρυση της ΕΟΚ, πριν την επίτευξη της Πολιτικής Ένωσης!

Είναι φανερό ότι το εγχείρημα του Μάαστριχτ είναι μοναδικό στην παγκόσμια οικονομική και πολιτική ιστορία όπου τα κράτη για να ενταχθούν στο ενιαίο νόμισμα εκχωρούν πρώτα το κυριαρχικό δικαίωμα της έκδοσης του νομίσματός τους, το οποίο αποτελεί θεμελιώδες χαρακτηριστικό ενός ανεξάρτητου κράτους. Πόσο μάλλον, όταν η εξουσία εκχωρείται σε μια ανεξάρτητη κεντρική τράπεζα που έχει ως πρότυπο την Deutsche Bundesbank με έδρα την Φραγκφούρτη με μια και μοναδική εντολή, την σταθερότητα των τιμών, χωρίς καμία αναφορά για την απασχόληση. Εν αντιθέσει, η νομοθεσία της Ομοσπονδιακής Τράπεζας των ΗΠΑ (Federal Reserve) αναφέρει ότι η νομοματική πολιτική των ΗΠΑ θα επιδιώξει «να προωθήσει αποτελεσματικά τους στόχους της *μέγιστης απασχόλησης, σταθερές τιμές, και μέτρια μακροπρόθεσμα επιτόκια.*»
* The Launch of the Euro, Board of Governors of the Federal Reserve, December 1999.

Τα προβλήματα για τα αδύναμα ανταγωνιστικώς κράτη και με δημοσιονομικά ελλείμματα επιδεινώνονται με τη Συνθήκη του Μάαστριχτ, καθώς παραχωρεί στην ΕΚΤ πλήρη θεσμική ανεξαρτησία από πολιτική επιρροή. Μάλιστα, με σαφήνεια δηλώνει ότι «ούτε η ΕΚΤ, ούτε κανένα από τα εκτελεστικά της όργανα θα επιδιώξει να πάρει οδηγίες από θεσμούς της Ευρωπαϊκής Επιτροπής ή από οποιαδήποτε κυβέρνηση κράτους- μέλους ή από οποιοδήποτε οργανισμό ή ίδρυμα». Επιπλέον, η Συνθήκη ορίζει ότι η ΕΚΤ δεν δύναται να δανείζει απ' ευθείας στα κράτη- μέλη.

Η σημαντική διάταξη της απαγόρευσης της χρηματοδότησης από την ΕΚΤ στις κυβερνήσεις των κρατών- μελών της ζώνης του ευρώ αναφέρεται στο περιβόητο άρθρο 104, παράγραφος 1, της Συνθήκης του Μάαστριχτ ⁶ « Απαγορεύονται οι υπεραναλήψεις ή οποιοδήποτε άλλου είδους πιστωτικές διευκολύνσεις από την ΕΚΤ ή από τις κεντρικές τράπεζες των κρατών-μελών... προς κοινοτικά όργανα ή οργανισμούς, κεντρικές κυβερνήσεις, περιφερειακές, τοπικές ή άλλες δημόσιες αρχές, άλλους οργανισμούς δημοσίου δικαίου ή δημόσιες επιχειρήσεις των κρατών-μελών· επίσης, απαγορεύεται να αγοράζουν απευθείας χρεόγραφα από τους οργανισμούς ή τους φορείς αυτούς η ΕΚΤ και οι εθνικές κεντρικές τράπεζες». Αυτή η διάταξη επέφερε το coup de grace της χρεοκοπίας της Ελλάδος και τις οδυνηρές της επιπτώσεις.

Οι πολιτικοί της χώρας μας, δυστυχώς, αγνόησαν τη σημασία του χρήματος, του «αίματος» της οικονομίας και εκχώρησαν το κυριαρχικό δικαίωμα έκδοσης του νομίσματος και της νομισματικής πολιτικής σε έναν αλλότριο οργανισμό την υπέρ-εθνική ΕΚΤ. Γνώριζαν, το χρήμα δεν μπορούσε πλέον να το δημιουργήσει το κράτος μέσω της δικής του κεντρικής τράπεζας, ούτε σε περίπτωση έκτακτης ανάγκης, αλλά θα το δανείζονταν με διπλό επιτόκιο από τις ιδιωτικές τράπεζες. Έτσι επιτεύχθηκε το απόλυτο χρηματοδοτικό *κεφαλοκλείδωμα* και συν τω χρόνω η χώρα μας χρεοκόπησε.

Οι πολιτικοί όμως γνώριζαν ότι η οικονομική κατάσταση ήταν χαώδης το 1992 και το καράβι «έμπαζε» μέσα σε τρικυμιώδη θάλασσα χρέους λόγω της κακοδιαχείρισης και δημοσιονομικής κραιπάλης. Πως λοιπόν ανέλαβαν έναν τόσο μεγάλο κίνδυνο; Δεν γνώριζαν, δήλωσαν, τις διατάξεις του Μάαστριχτ. Μα τόση ανευθυνότητα! Πως παίρνεις στο λαιμό σου έναν ολόκληρο λαό όταν είσαι βουτηγμένος στα χρέη και η Συνθήκη που υπογράφεις στο άρθρο 104 Β1 αναφέρει : « Η Κοινότητα δεν ευθύνεται για τις υποχρεώσεις που αναλαμβάνουν οι κεντρικές κυβερνήσεις... ούτε τις αναλαμβάνει. Κανένα κράτος μέλος δεν ευθύνεται για τις υποχρεώσεις που αναλαμβάνουν οι κεντρικές κυβερνήσεις... άλλου κράτους μέλους, ούτε τις αναλαμβάνει».

Οι πολιτικοί μας λοιπόν δεν γνώριζαν τη Συνθήκη του Μάαστριχτ. Το ίδιο είπαν 18 χρόνια αργότερα με διαφορετικά λόγια, δεν «διάβασαν» το Α' Μνημόνιο της εθνικής υποτέλειας τον Μάιο του 2010, το οποίο δήθεν έσωζε την Ελλάδα από τη

---

⁶ Το άρθρο 104, παράγραφος 1, της Συνθήκης του Μάαστριχτ είναι το ίδιο με το άρθρο 123 της Συνθήκης της Λισαβόνας που κυρώθηκε το 2007. Δυστυχώς, στο άρθρο 123 αναφέρεται συχνά ο Τύπος και οι αναλυτές, ενώ ο αποκλεισμός της χρηματοδότησης των δημοσίων ελλειμμάτων του ελληνικού κράτους από την Τράπεζα της Ελλάδος και την ΕΚΤ είχε ξεκινήσει πριν 15 χρόνια και η προσφυγή στις ιδιωτικές αγορές χρήματος με επιβάρυνση διπλού επιτοκίου σύντομα την οδήγησε σε καθεστώς χρεοκοπίας, διότι ήταν αδύνατον να νομιματοποιήσει το δυσβάστακτο χρέος.

χρεοκοπία, ενώ στην ουσία έσωζε το υπό κατάρρευση νομισματικό σύστημα του ευρώ και μαζί, τις γαλλικές, τις γερμανικές και τις αποκαλούμενες 'ελληνικές' τράπεζες.

Είναι ακατανόητο, πως οι πολιτικοί μιας χώρας που έχουν ως ύψιστο καθήκον τη διασφάλιση της ανεξαρτησίας της, την επίτευξη της οικονομικής ευημερίας και κοινωνικής ειρήνης και την προάσπιση του θεσμού της Δημοκρατίας, ενεργούν τόσο ανεύθυνα, ούτως ώστε να το καταπατούν. Ο λόγος, το κείμενο του Μάαστριχτ είναι απαιτούμενο διάβασμα και όχι μόνο.⁷ Ο αναγνώστης με επισταμένη προσοχή πρέπει να το διαβάσει. Καταβάλλοντας τη δέουσα επιμέλεια, τότε θα δει ότι ένα τρομερό «θηρίο» ενεδρεύει έτοιμο να κατασπαράξει τα αδύναμα κράτη-μέλη που θα ενταχθούν στη ζώνη του ευρώ. Τότε θα διαπιστώσει ότι η ευρωπαϊκή νομισματική ένωση γεννήθηκε για να αποτύχει. Όμως, πριν την τελική της κατάρρευση, το θηρίο θα προσπαθήσει να καταβροχθίσει τα αδύναμα και χρεοκοπημένα μέλη που έχουν ασθενείς και ποταπές κυβερνήσεις.

Το άγριο θηρίο που φέρει το όνομα Γερμανία, ήταν τοποθετημένο στον ενιαίο χώρο του κοινού νομίσματος μαζί με τις παρασιτικές οικονομίες, που θα είχαν τη θρασύτητα να ενταχθούν ως διακοσμητικά «μπιμπελό» για να έχει αρχικώς ενασχόληση για να παίζει και να ηρεμήσει. Όμως, απαιτείτο χρόνος, τα στάδια, για να αποδώσει η υπεροχή των εξαγωγικών της προϊόντων έναντι των εταίρων με βάση τις αρχές του μερκαντισμού. Η κατάλληλη στιγμή θα έρθει αργότερα, αφού εκπληρωθούν τα στάδια και οι εξαγωγές της κατακλύσουν τους εταίρους, για να επιτεθεί στη μεγάλη της συμπάθεια την Ελλάδα και υπό μορφή αλληλεγγύης το δάκτυλο της Αφροδίτης προς τα πάνω να κουνήσει.

Εντούτοις, οι πολιτικοί μας «αγρόν ηγόραζαν», διαλαλώντας « είμαστε στον σκληρό πυρήνα της Ευρώπης» και ακόμη το διαλαλούν εν μέσω πείνας και δυστυχίας. Δες και ο «σκληρός πυρήνας» θα θρέψει τους Έλληνες ή το μάννα εξ ουρανού, όταν έχεις ένα ξένο νόμισμα αντί το δικό σου. Η απολογία τους ήταν την πρώτη φορά «δεν γνώριζαν» και τη δεύτερη «δεν διάβασαν» και περιμένουν να εξιλεωθούν για αυτή την τραγική αμέλεια που επέφερε την ολέθρια χρεοκοπία. Δεν αντιλήφθηκαν οι πολιτικοί ότι το Μάαστριχτ συνιστά μια παραλλαγή εγκαθίδρυσης του χρυσού κανόνα (Gold Standard) του 19^{ου} αιώνα, στην οικονομική και νομισματική ένωση της Ευρώπης του 21^{ου} αιώνα. Ενός νέου χρυσού κανόνα, χωρίς χρυσό, αλλά με συμβολικό χρήμα (fiat currency) το οποίο δημιουργείται ex nihilo, από «αέρα κοπανιστό», από μία υπερεθνική τράπεζα.

---

⁷ Θεμέλιο των διατάξεων της Συνθήκης του Μάαστριχτ είναι η Έκθεση Βέρνερ (Werner Report). Η έκθεση Βέρνερ-πρωθυπουργός και υπουργός Οικονομικών του Λουξεμβούργου-υποβλήθηκε τον Οκτώβριο του 1970. Εκεί προτείνεται για πρώτη φορά το σχέδιο πραγματοποίησης της Οικονομικής και Νομισματικής Ένωσης της Κοινότητας, σε τρία στάδια που θα έχουν διάρκεια δέκα έτη, ήτοι μέχρι το 1980. Επίσης, η έκθεση θέτει τις ιδεολογικές κατευθυντήριες γραμμές του φιλελευθερισμού που θα διέπουν την ΟΝΕ του μέλλοντος : « η οικονομική και νομισματική ένωση θα κάνει δυνατή την ύπαρξη μιας περιοχής μέσα στην οποία τα αγαθά και οι υπηρεσίες, άνθρωποι και κεφάλαια θα κυκλοφορούν ελεύθερα και χωρίς ανταγωνιστικές διαστρεβλώσεις». Επιπρόσθετα, η έκθεση ορίζει : « Μία νομισματική ένωση υποδηλώνει μέσα στα γεωγραφικά της όρια, την συνολική και αμετάκλητη μετατρεψιμότητα των νομισμάτων των κρατών-μελών, την εξάλειψη των περιθωρίων διακύμανσης των συναλλαγματικών ισοτιμιών, την αμετάκλητη σταθεροποίηση (fixing) των τιμών ισοτιμίας και την πλήρη απελευθέρωση κίνησης κεφαλαίων». Αυτά εν ολίγοις, για όσους ευελπιστούν ότι θα αλλάξουν την Ευρώπη. Report to the Council and the Commission on the realization by stages of Economic and Monetary Union in the Community, « Werner Report », 8 October 1970.

Αξίζει να σημειωθεί ότι το 1989 η Επιτροπή Delors, η οποία αποτελείτο από τους διοικητές των κεντρικών τραπεζών των κρατών-μελών της Κοινότητας και από νομισματικούς εμπειρογνώμονες, υιοθέτησε τις προτάσεις και ιδεολογικές αρχές που έθεσε η Έκθεση Βέρνερ. Το σχέδιο της βαθμιαίας επίτευξης της νομισματικής ένωσης μέσω σταδίων, έχοντας μια μεταβατική περίοδο δέκα ετών έγινε αποδεκτό. Επίσης, η Έκθεση Delors πρότεινε τον πλήρη συγκεντρωτισμό της νομισματικής αρχής και τη δημιουργία μιας νέας οντότητας, της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας (ΕΚΤ). Η ΕΚΤ, θα είχε το αποκλειστικό δικαίωμα έκδοσης του ενιαίου νομίσματος και θα χάρασσε μια κοινή νομισματική πολιτική για όλα τα κράτη που θα γίνονταν μέλη.

Στις προτάσεις της φημισμένης Έκθεσης Delors θεμελιώθηκε η Συνθήκη των Συνθηκών και ετέθη σε ισχύ τον Ιανουάριο του 1993. Η Έκθεση όμως δεν πρότεινε την παραχώρηση των δημοσιονομικών αρμοδιοτήτων στην ΕΕ, παρά μόνο τον καθορισμό «ανωτάτων ορίων» στα δημοσιονομικά ελλείμματα και το δημόσιο χρέος. Τα κράτη- μέλη της νομισματικής ένωσης θα είχαν την αποκλειστική ευθύνη της δημοσιονομικής τους πολιτικής, αλλά οι εθνικές τους κεντρικές τράπεζες θα μετατρέπονταν σε επαρχιακές τράπεζες. Θα αποτελούσαν πλέον απλούς βραχίονες της κεντρικής νομισματικής αρχής και θα ασκούσαν τα καθήκοντά τους σύμφωνα με τις κατευθυντήριες γραμμές και οδηγίες της αρχής, που ονομάστηκε ΕΚΤ.

Κατ' αυτόν τον τρόπο επιβεβαιώθηκε ο Carroll Quigley, που είχε πει χρονικώς νωρίτερα τα εξής: «Οι δυνάμεις του χρηματοοικονομικού καπιταλισμού είχαν έναν κατεξοχήν μεγάλοπνοο σκοπό, τίποτε λιγότερο από τη δημιουργία ενός παγκόσμιου συστήματος χρηματοοικονομικού ελέγχου σε ιδιωτικά χέρια ικανά για να κυριαρχήσουν επί του πολιτικού συστήματος μιας χώρας και της παγκόσμιας οικονομίας εξ ολοκλήρου. Το σύστημα αυτό επρόκειτο να ελέγχεται με Φεουδαρχικό τρόπο από τις κεντρικές τράπεζες του κόσμου, ενεργώντας συντονισμένα μέσω μυστικών συμφωνιών, οι οποίες θα επιτυγχάνονταν σε συχνές ιδιωτικές συναντήσεις και συνδιασκέψεις».⁸

Τάδε έφη ο Carroll Quigley, Καθηγητής Ιστορίας (Georgetown University), στο πυκνογραμμένο βιβλίο του των 1300 σελίδων, Τραγωδία & Ελπίδα, πριν πενήντα χρόνια. Τη σκυτάλη θα την πάρει η Συνθήκη του Μάαστριχτ, που συνιστά το θεσμικό και νομικό πλαίσιο και την οργανωτική δομή της βαθμιαίας ανόδου της πολιτικής δύναμης της νέας κλάσης πολύ πλουσίων ανθρώπων, μιας νέας ελίτ, που απαρτίζεται από κεντρικούς τραπεζίτες, επιφανείς πολιτικούς, ηγέτες πολυεθνικών εταιρειών, της οποίας το δόγμα είναι ένα και μοναδικό, η Παγκόσμια Διακυβέρνηση της Υφήλιου.

Αυτή η κλάση ισχυρίζεται ότι η Νέα Τάξη πραγμάτων θα επιβληθεί για χάριν της παγκόσμιας ειρήνης και ευημερίας των λαών. Έτσι de facto υποσκελίζονται οι εθνικές κυβερνήσεις, οι παραδόσεις και τα ήθη & έθιμα των λαών και επέρχεται το τέλος της εθνικής κυριαρχίας των κρατών μαζί και η ελεύθερη έκφραση και η επιλογή της Δημοκρατίας. Ως εκ τούτου, αλλοιώνονται τα κυριαρχικά δικαιώματα της εθνικής κυβέρνησης και ο αυτοπροσδιορισμός του κράτους- έθνους. Αυτή είναι η ατζέντα, που συνάδει με το κεντρικό μήνυμα της Συνθήκης του Μάαστριχτ: η παγκοσμιοποίηση των αγορών, του κεφαλαίου, και μαζί, η πολτοποίηση των αξιών των εθνικών κρατών, που ξεδιπλώνεται σταδιακά, με τον ευφημιστικό της Ευρωπαϊκής Ολοκλήρωσης.

Σπύρος Λαβδιώτης 8 Φεβρουαρίου 2018

⁸ Carroll Quigley (1910-1977), *Tragedy & Hope*, Macmillan, 1966, σελ. 324.